

அவறி

துளி மில்லது துடை

துளி அல்லது துகள்

അക്ഷര ക്രമം, നവം

துளி அல்லது துகள்

அலறி (1976)

இயற்பெயர் அப்துல் லத்தீப் முஹம்மட் ரிபாஸ்.

கிழக்கிலங்கையின் மருதமுனையைச் சேர்ந்தவர்.

சட்டத்தில் இளமானி பட்டமும், மனித உரிமைகள், பொதுச் சுகாதாரம், உளவளத்துணை என்பவற்றில் டிப்ளோமா பட்டமும் பெற்றுள்ள சட்டத்தரணியாவார்.

கவிதைக்காகக் கிழக்கு மாகாண சபை விருதைப் (2006) பெற்றுள்ளார்.

‘பூமிக்கடியில் வானம்’ (2005)

‘பறவை போல சிறகடிக்கும் கடல்’ (2006)

‘எல்லாப் பூக்களும் உதிர்ந்துவிடும்’ (2008)

‘மழையை மொழிதல்’ (2009)

ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

339, மக்காமடி வீதி,

மருதமுனை, 32314

இலங்கை.

0094779351334

0094716356564

மின்னஞ்சல்:- alaririfaz@gmail.com

முகநூல் :- Alari Rifas

நல்லது துறைகள், நல்ல

(1978) திசை

மாண்புமிகு (மாண்புமிகு) பதிவுகள் அமைச்சர் அவர்களின்
பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கட்டுரைகளைக் கீழ்க்கண்ட
படிவத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். மேலும் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்ற
படிவத்தில் கட்டுரைகளைக் கட்டுவதற்கான கட்டணத்தைச் சமர்ப்பிக்க
வேண்டும்.

(5000) பத்திரிகைப் பணம் கட்டும் கட்டணத்தைக் கீழ்க்கண்டபடி
சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

(5000) 'மாண்புமிகு பதிவுகள் அமைச்சர்' அவர்களின்

(5000) 'மாண்புமிகு பதிவுகள் அமைச்சர்' அவர்களின்

(5000) 'மாண்புமிகு பதிவுகள் அமைச்சர்' அவர்களின்

(5000) 'மாண்புமிகு பதிவுகள் அமைச்சர்' அவர்களின்

மாண்புமிகு பதிவுகள் அமைச்சர் அவர்களின் பரிந்துரை

332, மகவழி வீடு, 332

மதுரை, 33214

தலைநகரம்

0047133214

0047133214

www.noolaham.org - இணையத்தளம்

அலுவலகம் - 33214

பி.எம்.சி.

நாக்கடு டிரைவ்ஸ் நூலகம்

துளி அல்லது துகள் - கவிதை - ஆசிரியர்: அலறி • அப்துல்
லத்தீப் முஹம்மட் நிபாஸ் • முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2020
• வெளியீடு: Pages புத்தக இல்லம், 117, பட்டினப் பள்ளி வீதி,
அக்கரைப்பற்று-02, இலங்கை. • தொலைபேசி: 0773595111
• அட்டை வடிவமைப்பு: ஏ.எம். றஸ்மி • தளக்கோலம்: அஸார்
வஸீர் • அச்சாக்கம்: மிலேனியம் கிராஃபிக்ஸ், மஹரகம்
• விலை: ரூபா. 400/-

Pages புத்தக இல்ல வெளியீடு: 01

Thuli allathu Thuhul -Poems- • Author: Alari • Abdul
Latheef Mohamed Rifas • First Edition: December 2020
• Published by: Pages Book House, 117, Town Mosque
Road, Akkaraipattu-02, Sri Lanka. • Phone: 0773595111
• Cover by: A.M. Rashmy • Layout: Azar Wazeer
• Printed by: Millennium Graphics - Maharagama
• Price: Rs. 400/=

ISBN 978-955-99400-4-3

கவிஞர்
அறநிலா
கதைஞர்
எம்.ஐ.எம். றனப்
இருவர் நினைவுகளுக்கும்

திரைப்பட
பாண்டிநாடு
நிலைப்படுத்தி
வினா . மா. ம
மாண்புமிகு
பேரமைவு துறை
நாளைக்காலம் . ஒலி
பதிக்கடி . மா. ம. மா
பூகண்ட
வினா
வினா
வினா
மாண்புமிகு மாண்புமிகு
வினா மாண்புமிகு
பேரமைவு துறை
வினா
வினா
வினா

நன்றி

றியாஸ் குரானா
திராவிடமணி
ஏ.எம். றஸ்மி
அம்ரிதா ஏயெம்
சிராஜ் மஷ்ஹூர்
ஜே. பிரோஸ்கான்
எம்.ஏ.எம். ஹக்கீம்
டீன்கபூர்
ஜமீல்
விஜிலி
றாபி
முழுமதி எம். முர்தளா
நூருல்ஹுதா உமர்
அஸ்பக் அஹமட்
மிஹார்
மற்றும்
முகநூல் நண்பர்கள்
அஸார் வஸீர்

பொருளடக்கம்

குளிர்ப்பறவை	11
வேட்பாளன்	12
துளி அல்லது துகள்	13
மருவும் மருதம்	14
கொரோனா / நூற்றாண்டுத் துயர் / புத்தன்	16
அந்தப்புரப் பறவை / நித்தியப் பறவை	18
பெருக்கு	20
வல்லபம்	22
மஞ்சள்	23
ஒரு தோப்புத் தென்னை	24
வாக்குத்தேடி	26
சீனத்துப் பெண் / வல்லாதிக்கம்	28
பின்-1	30
முத்தம்-04	31
இரு குருவிகள்	32
ஈஸ்டர் / 2019.04.21 / கல்லெறி	34
ஒரு சொறங்கை போசீசம்பழம்	36
பூங்கொத்து	38
மூங்கில் குருதி	39
மலை / ரயில் / கடல்	40
நெடுநல்வாடை	42

மலர்ந்து திரந்து	44
வெள்ளைக்காரி / அன்னியச் செலாவணி	46
பச்சைப்பாசி	48
கள்ளிச்செடி / வார்த்தைகள்	49
நீதி	50
.ஸ்	51
இடைவெட்டில்	52
பின்-2	54
உன்குரல்	55
காகம் கொத்தி	56
செல்கிறேன்	57

குளிர்ப் பறவை

பறவையென
ஜன்னல் வழி நுழைகிறது
குளிர்

வெயிலின் ஈரமும்
மழையின் சூடும் மயிர்க் கால்களில்

வெளவாலின் குருடும்
வண்ணத்துபூச்சியின் படபடப்பும் பார்வையில்

தீயின் சுவாலை எறிந்தும்
மகரந்த மணிகள் சொரிந்தும்
அகலச் சிறகை விரிக்கிறது
அசைக்கிறது

இறுகப் பின்னிய போர்வைக்குள்
இறகுகள் நீவிப் பறக்கின்றது
தகதகப்பு
தண்ணீரில் ஆடும் தண்டு
அலைகள் அடங்கும் இரவு

குலாவுகை
கும்மிருட்டு
குறுகுறுப்பு
கதவுகள் மெல்ல விரிய
வெட்கம் கூடி வெளியேறி விடுகிறது
உஷ்ணமாக

வேட்பாளன்

நான்
பயணிக்கிறேன்
நீள்வழியில்

நோட்டமிடல்
திட்டமிடல்
சாத்தியமில்லை

வழி
முட்களாலும்
கற்களாலும்
முகடுகளாலும் ஆனதுதான்

ஒவ்வொரு அடியையும்
பெயர்த்து வைக்கிறேன்
இடியையும்
தாங்கிக்கொள்கிறேன்

கற்கொண்டு
கூரிய சொற்கொண்டு
தாக்குகிறார்கள்
பூங்கொத்தோடும் புன்னகைக்கிறார்கள்

எனினும்
விடியும் நம்பிக்கையோடு
வெல்லும் வேண்டுதலோடு
பயணிக்கிறேன்

துளி அல்லது துகள்

இயந்திரப் படகுகள், நீள்கயிறு
கட்டுமரம்.

நூற்றாண்டு காலம் வளைந்தும், இழுத்தும்
வலைக்குள் சிக்காத கடல்

ஓட்டகைகள், நெடுவழிப்போக்கர்
தீக்காற்று,
ஓயாமல் பயணித்தும்
திசையெங்கும் விரியும் பாலை

வெட்டரிவாள், வேட்டைவிலங்குகள்
கொடுந்தீ
அரிந்தும், எரிந்தும் சாம்பலாகியும்
விதைக்குள் உயிர்க்கும் காடு

செங்கால் நாரை,ராட்சசக் கழுகு
கரிச்சான் குருவிகள்
ஏகமாய் விரித்துப்பறந்தும்
சிறகுக்குள் சுருங்காத வானம்

மாகடலும், விரிபாலையும்
பெருங்காடும், நெடுவானும்
ஐம்பூதங்களும்
அண்டத்தில் துளி அல்லது துகள்

மருவும் மருதம்

பீடிப்புகை மணத்தை
அருந்தியபடி
அசைந்து நகர்கிறது பொணயல்

கேட்டிக் கம்பு இழுவையில்
தோலுரிகின்றன
சாம்பலும், செவலையும்

ஓட்டிச் செல்கிறான் ஓய்யாரமாக
ஏற்றிச் செல்லும்
வைக்கோல் கற்றைகளில் நிரம்பியிருந்தன
வயல்
வயிறு
வாழ்வு

இந்தப் போகம் முடிந்தது
அமோக விளைச்சல் என்றில்லை
பத்து பன்னிரெண்டு அவணம்

கதிர் பறிந்த பருவம் முதல்
ஓட்டு வட்டை விட்டது வரை
சன்னதமாய் பறக்கும்
சட்டித்தலைக் குருவி
கொக்கு
பதர்கள்

வண்டிக் கீழ்சையும் லாந்தர் ஒளிபோல

பிரகாசமாய்

மங்கலாய்

பொட்டாய்

மருதமும், வசந்தமும் தூர்ந்து போகின்றன

எச்சமும், சொச்சமுமாய்

வண்டிப் பாரம் மாட்டைத் தொட

மாட்டையும், வண்டிலையும்

இழுத்துச் செல்கிறது

மணியோசை

••

கொரோனா / நூற்றாண்டுத் துயர் / புத்தன்

வெளவால்
பாம்பு, பன்றி இறைச்சி
கரப்பான்பூச்சி
புசிக்காத பூமி
செல்ல விளைகிறேன்

காவி, கரன்சி
கம்யூனிசம், தாராளவாதம்
தப்லீக், தவ்ஹீத்
தலைக்கேறிய நிலம்
தாண்ட முனைகிறேன்

அகல்விளக்கு, அறியாமை
மடமை, முகக்கவசம்
ஊரடங்கு, தனிமை
அற்ற கண்டம்
காண விருப்புகிறேன்

எரிப்பு, புதைப்பு வாதங்கள்
ஆறடி நிலம், அகிம்சை
புத்தன் போதனைகள்
அர்த்தம் புரியாத மண்
அகன்றிடத் துடிக்கிறேன்

நடுக்கடல், நூற்றாண்டுத் துயர்

பிணவாடை

கொரோனா வைரஸ் கோடிக்கணக்கில்

குடிக்கொண்ட தீவு

எனினும்

குதாகலித்துச் செல்கிறேன்

அந்தப்புரப் பறவை / நித்தியப் பறவை

அரண்மனைக் கூட்டைக் கிழித்து
பறக்கிறது
அந்தப்புரத்தில் அடைபட்ட பறவை

தொலை தூரம் கடக்க, நீள்துயில் கலைக்க
இரு கால்களை நான்காக நீட்டியது
இரு கண்களில் நிலவினை ஊற்றியது
தப்பித்த பறவை

சாகரப் பாதையில் கானகத்தை தேடும்
அதன் கண்களுக்கு
பாலைவெளி
பாழ்நிலம்
பனிப்பாறைகளுமாக மாறி, மாறித் தெரிகிறது
பூமியின் வரைபடம்

கால்களில் காற்றை அள்ளிக் கொண்டும்
தலையில் சூரியனை சுமந்து கொண்டும்
தாழும் பறவைக்கு
தட்டுப்படவில்லை ஒற்றை மரமாவது

முடிவற்ற திசையில்
வானைத் தீய்க்கும் எரிமலைக் குழம்பு
தாகம்
கடும் குளிரும் வாட்டுகிறது

ஐந்து இரவுகளும், ஆறு பகலுமாக
அலைந்து சோர்கையில்
கூடு திறந்தது போல
தாங்கிக்கொள்கிறதோர் பூர்வமலை
அதில்
அலையெறிந்தாற் போல மரஞ்செடி கொடிகள்
அருவிகள்

மந்திரப்பொழுதில் திளைக்கிறது பறவை
வசீகரம்

மென் இறகின் நிறங்களே
காட்டுப்பூக்களாக
தேன் குரலின் ஒலியே
மலையருவியாக
விரியக்கண்டு
நித்தியத்தில் நிறைகிறது பறவை

பெருக்கு

மலைகள்

வாசலாய் திறந்திருந்தன

சமவெளியின் விரிப்பில்

படுத்தபடி

நட்சத்திரங்களை

எண்ணிக்கொண்டிருந்தாய்

என்னைப் பார்த்ததும்

அடர் இருளில்

கண்கள் ஊர்வதை

கவனிக்கத் தவறவில்லை

உடலில் காமத்தின் முடிச்சுகள்

வெடிக்கத் தொடங்கின

இதழ்கள் இறுக்கத்தில்

ஊறிய நீர்

உனதா

எனதா

ஒருவர் தாகம் ஒருவர் தீர்க்க

ஆடைகள் களைந்து போயின

முற்றும் துறந்து சங்கமித்தோம்

பாம்பின் இணையாய்
புரண்டு புரண்டு
புணர்ந்து புணர்ந்து
உச்சம் கடந்து துவண்டோம்

ஊற்றெடுத்த உவர்நீர்
பெருக்கை
உலரவிட
பக்கத்தில் புரண்டேன்

மலையடிவாரம்
எப்போதும் பெறாத வர்ணத்தைப் பெற்று
மோனத்தில் ஒளிர்ந்தது

••

வல்லபம்

பன்னிரெண்டு குதிரைகளின் முதுகில்
தாவிச்செல்கிறது சூரியன்
கூர்வாளின் மினுக்கம்
போர்க் கவசத்தின் பளபளப்பு

அதிகாலையில்
குழந்தையின் வளையல் ஜொலிப்பு
செம்மீன் பார்வை

கர்வமும், செருக்கும்
வெயிலின் கொதிப்போடு ஊற்றெடுக்கும்

ஆணையிட
ஆயிரம் தாமரைகள் மலரும்
உப்பளங்கள் மடியும்
வாவிகள் தவளைகள் மீதேறி தப்பிச்செல்லும்

நிலத்தின் ஆட்சி
நீரின் சுழற்றி
பெருங்காட்டையே சுருட்டிப் போடும்
வல்லபம்

அக்னி பிரவாகம், வியாபகம்
அத்தனையும்
கருக்கலில்
அரைக்குருட்டோடும், வேக்காட்டோடும்
அடங்கிப் போகும்
பொட்டுப் பூச்சியென

மஞ்சள்

பூ விரிகிறது
மந்தகாசப் புன்னகையோடு
மஞ்சள் நிறத்தில்

அருவியின் சலசலப்பு
மீன்களின் துள்ளல்
இதழ்களில்

அருகில் செல்கிறாய்
நீ
அலைபேசிச் சத்தத்தோடு
அதற்குள்ளிருந்து பறக்கிறது
வண்ணத்துப்பூச்சி

ஒரு தோப்புத் தென்னை

பண்ணை நிறைந்த பசுக்களென

ஐநூறு

ஆயிரம்

ஒரு தோப்புத் தென்னை

கன்றின் செழுமையுடன்

பாலின் குளுமையுடன்

அடி பெருத்த கிழட்டு மரங்கள்

வான் கிழித்து நெடுக்கின்றன

அதில் எப்போதும் பேதலித்த முட்டுக்காய்கள்

பாளை வெடித்துப் படரும் தெம்பிலி

அதில் ததும்பி வழியும் தெப்பங்கள்

குரும்பைகள்

உச்சி வெயிலின் நீர்மை

ஒரு முட்டிக் கள்

கோடை வெப்பம் கொதிக்கும் காலம்

வட்டில் பெருகும் காகங்கள்

ஓலை பூக்கும் கிளிகள்

காவோலை விழ குருத்தோலை சிரிக்கும்

குருத்தோலை இலைக்க காவோலை கதறும்

தாகித்துக் களைத்த நடுமதியம்

தோப்பில் நுழைகிறேன்

உச்சி வகிட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறது சூரியன்

தளம்பித் தொங்குகின்றன பச்சைக் குலைகள்

அள்ளிப் பருகுகின்றேன்

அதிலொன்றை

பருத்த பெண்ணின் முலையென

வாக்குத் தேடி

சூரியன் சுட்டெரிக்கும் பொழுது
கானல் நீரினை பாவியபடி
வாக்குத் தேடி வலம்வருகிறேன்

உப்புநீர் ஊற்று
பிரவாகமெடுக்கிறது
உடல் முழுதும் நமைச்சல்

அலைந்துழைத்தல் வேண்டும்
பொதுவாழ்வின்
தாரக மந்திரம்
அரசியலில் ராஜதந்திரம்

மக்கள்
முகமன் செய்கிறார்கள்
பூச்செண்டுடன்
புழுதியுடன்
புன்னகையுடன்

இவை கடந்து இதயம்
இசைகிறது
இசைக்கிறது
தூண்டில் போட்டது நீ

இருவிழிகளின்
ஈர்ப்பில் அலையடிக்கிறது மனம்
இயல்பு குழம்பிச் சலனம்

இருந்தும்
ஒலிபெருக்கி என் கையில்
இப்போது
பேச வேண்டும்
அல்லது
ஏச வேண்டும்

சீனத்துப் பெண் / வல்லாதிக்கம்

சிவப்பில் நட்சத்திரங்கள் மின்னும்
பட்டாடை விரித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்
சீனத்துப்பெண்
அவள் பாடலில்
தாழம்பூ வாசம்
பாம்பின் படம்

ஆஹான் சந்தையில்
முகக்கவசம் அணிந்தபடி பலர் பாடலை
அருந்துகின்றனர்
ஷங்காய் தெருக்களை பாடல் நனைக்கிறது
சதுக்கத்தில்
திபெத்தின் பீடபூமிகளில்
மடாலயங்களில் துயரென படிகிறது பாடல்

பொப்
கஸல்
ஹிந்துஸ்தானி
பைலா
ராகங்களை மிகைத்து ஆக்கிரமிக்கிறது அவளிசை
பேரிசை
மூங்கிற்குழலிசை

கடலோரம்

நட்சத்திர விடுதியில் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்
மலர்கொத்து ஏந்திய ஆடவர் கிறங்கிப்போகின்றனர்
அவளிசையில்

தீவின்

கரை கடலை நோக்கிப் பாய்கிறது
கடல் கரையை நோக்கி மடிகிறது
துறைமுகத்தில்
நங்கூரமிடுகின்றன போர்க்கப்பல்கள்
அசைகின்றன நாவாய்கள்

நோய் நொதிக்கும் காலமும்
எல்லைச் சுவர்களை துளைத்து
பெருக்கெடுக்கும் அவள் பாடலுக்கு
சிவப்பு
மஞ்சள்
வல்லாதிக்கம்
உட்பட ஏழு நிறங்கள்

பின்-1

உறைபனியாய்
உருகுவதும் பின் கெட்டிப்பதும்
ஊதுபத்தியாய்
புகைவதும் பின் அணைவதும்
கடலாய்
கர்ஜிப்பதும் பின் கனிவதும்
ஊஞ்சலாய்
உயர்வதும் பின் தாழ்வதும்
ஆட்டுக்குட்டியாய்
அலைவதும் பின் அடங்குவதும்
நாளும்
நானும்

முத்தம்-04

01.

உனது முத்தம்
வண்ணத்துபூச்சியின் அகலத்தில்
விரிந்தது போல
17cm நீளத்தில் இனித்தது

02.

பூங்காவனத்தில்
காதலர்களுக்கிடையில்
நீளும் நிசப்தம்
முத்தம்

03.

உன்னை
முத்தமிடும் பெருக்கோடு வந்தேன்
உதடுகள்
பழக்கொச்சி போல சிவந்திருந்தது
முத்தமும்

04.

தாபத்தில்
முத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள்
முத்தத்தில்
காற்றின் நிறம்
இறகின் சத்தம்

••

இரு குருவிகள்

எப்போதும்

இனிமை சிந்தும் குரலில்

பாடும்

இரு குருவிகளில் ஒன்று

இன்று

பெருங் குரலெடுத்து கத்தியது

ஏனென்று தெரியவில்லை

புரியவுமில்லை

மொழிகளற்ற தேசத்தில் பிறந்திருந்தால்

நிறங்களற்ற வானில் பறந்திருந்தால்

எவ்வளவு நன்றாக

இருந்திருக்கும்

பறவைகளின் பரிபாஷைகளை

நன்கு

அறிந்திருக்க முடியும்

ஓட்டு வீடுகளுக்கும்

மாடங்களுக்கும்

முதிர் மரங்களுக்கும் அப்பால்

இந்தக் குருவியின் பெருங்குரலுக்கு
பதிலுரைத்த அந்தக் குருவி
அப்படி என்னதான் சொல்லியிருக்கும்
துயருற்று

விரரென்று இருகுருவிகளும்
பறந்துவிட்டன

குருவிகளின் துயரத்தை
தூக்கியபடி கூடடைகிறேன்
நான்

ஆராதனையும், பிரார்த்தனைகளும் முடிவுறாமலே
மெழுகுவர்த்திகள் அணைந்து போயின
அந்தரித்து உயிர்கள் பல அடங்கிப் போயின

அந்தோனியார் தேவாலயம்
செபஸ்தியன் தேவாலயம்,
சீயோன் தேவாலயம்
பேரதிர்ச்சியில் உறைந்த தேவாலங்களின்
மாடங்கள்
சிலுவைகள்,
மணிப்புறாக்கள்
நொறுங்கிச் சிதறி மெளனித்தன

ஆலாபனையும், அன்பு முத்தங்களும்
பரிமாறப்படாமலே
இசையின் சுரங்கள் மாறிப்போயின
அன்னிய தேசப்பறவைகள் சிலவும் மரித்துப்போயின

ஷங்கிரிலா
சினமென் கிரேண்ட்,
கிங்ஸ்பெரி
கோரவெடிப்பில் தகர்ந்த நட்சத்திர விடுதிகளின்
அரங்குகள்
பூச்சாடிகள்,
மதுக்கிண்ணங்கள்
உடைந்து வீழ்ந்து கீலங்களாகின

சலனமற்ற தாமரைக்குளத்தில் நிகழ்ந்த
தவளைப்பாய்ச்சல்
பசுமை போர்த்திய வயல்வெளியில் கிளர்ந்த
அறக்கொட்டிகளின் தாக்கம்
இனிமை சிந்திய தேன்கூட்டில் விழுந்த
கல்லெறி

இதிகாசம், வேதங்கள், இதயங்களிலும்
இருள் கவ்விய
இவ் ஓராண்டு இடைவெளியில்
இனங்களுக்கிடையில்
நாலாயிரம் வன்மம்
நாற்பதடிச் சுவர்

••

ஒரு சொறங்கை பேர்ச்சம்பழம்

மங்கலாக மாதப்பிறை
அத்துவான் வெளியில் தெரிகிறது
தலைப்பிறை
இரண்டாம் பிறை
இரண்டில் ஒன்றாக இருக்கலாம்

சொர்க்கத்தின் எழிற் சோலை
நெற்குருவியின் கண்களில் விரிகிறது
நோன்பிருக்கிறாய்
பசித்திருக்கிறாய்
ஏழுவானம்
முக்கடல்
இருள்குடை
இறைவேதம் அருளிய மாதத்தின்
பிரவாகமாக இருக்கிறாய்

முன்பொரு காலமிருந்தது
பக்கீர் பாவா ரபான் ராகமிருந்தது
ஸலவாத் சப்தத்தின் சாரமிருந்தது
விசாலமிருந்தது
மினாராக்களில் சோடிப் புறாக்களிருந்தது

இன்றும்
ஆனையிருக்கிறது
அங்குசமில்லாதிருக்கிறது
பக்தியிருக்கிறது
பக்குவமில்லாத பரவசமிருக்கிறது
பெருமையிருக்கிறது
பள்ளிகளில் பணிப்புகார் படர்ந்திருக்கிறது

உன்னிடம் எதுவுமில்லாதிருக்கிறது
ஸஹர்
ஒற்றைப்படை இரவு
இப்தார்
தியாகித்திருக்கும் முப்பது பொழுதுக்குமாக

இப்போது என்னால்
உனக்காக
தரமுடிந்திருப்பது
ஒரு சொறங்கை பேரிச்சம்பழம்
ஒரு கோப்பை கஞ்சி

பூங்கொத்து

இயல்புடைத்து
நீலவானை
நெய்து கொண்டிருக்கிறாய்
கவிதைக்காய்
காத்திருக்கும் சொற் தெரிப்பில்
பிறக்கும் புதுயுகம்
கதிரின் ஒளிதாங்கி
காற்றுடைத்து
கடுதியாய்ச் செல்லும் சரம்
நிலம் தாங்கிய நிழலின்
நிதானம்

மூங்கில் குருதி

மூங்கில் பூக்கும் இலைகளில்
மயிலிறகின் வருடல்
அலையின் நர்த்தனம்

கலவி உச்சத்தில் புடைக்கும்
கழுத்து நரம்பென
கரும்பச்சைக் கோடுகள்
மஞ்சள் மேனியெங்கும் நீளும் ரம்யம்

நெடுப்பமாய்
நேராய்
வளரும் தண்டுகளில்
தங்க மோதிரமென மினுங்கும்
மொழிகள்

காற்று இறைக்கும் ஓசையில்
புல்லாங்குழலாகிறது
அரிவையர் நீராடும் ஆற்றோரம்
பூரித்தாடுகிறது

மழுக்கென மானுடன்
கால்களை தறிக்கையில்
மூங்கிலிலிருந்து பெருக்கெடுக்கிறது குருதி
காடெங்கும்

மலை / ரயில் / கடல்

மலைப்பாதையில்
உல்லாசப் படகென ஊர்கிறது ரயில்
இருக்கை பொன்னூஞ்சல்
இடுப்பளவு நீரில் நனையும் சுகம்

பதுளை
பண்டாரவளை
ஹப்புத்தளை
மலை நகரங்களை ஊடறுக்கும் பயணம்
கரையென நீளும் தூரம்
அலைகளின் பேரிசை பெட்டிகளில்

கடற்காக்கையின் சிறகென மனம்
சாரலில்
சரிவில்
குன்றில் சிறகு விரிக்கிறது

இருமருங்கும் ஓடும் மரங்களில்
இலைகளில்
சிப்பியின் சுருக்கமும், சங்கின் வாசமும்

மலைப்பயணத்தில்
கடலின் வழித்தடங்களை காணும் அபூர்வம்

அந்தமற்ற காற்று
காட்டுமூலிகைச் சாற்றை நுரையென
நாசியில் தெளிக்கிறது
தாவிச்செல்லும் மந்தைகளில் மீன்களின் துள்ளல்

பனிப்புுகார் மூடும் பூக்களில்
பவளப்பாறையின் மோனம்
தேயிலைச் செடிகளின் அபிநயம்

சாய்வில்,வளைவில்
சமாந்தரம் குலையாமல் செல்கிறது ரயில்
மலைகளின் பூர்வ மடிப்பில்
அலையெறிகிறது
கடல்

••

நெடுநல் வாடை

தகிக்கும் வாடைபற்றி
யோசித்ததில்லை
அணுக்கமாய்
நெருக்கமாய்
நீ
இருந்தவரை

சூரியன் சிதறிக் கிடக்கும்
இவ்வேளையில்
உலர்வதற்கான
தீயில் நனையும் பொழுதெல்லாம்
உன் தீண்டலின் பிரக்களு

விரைந்து
காற்றை நெரிக்கலாம்
கடலைக் குடிக்கலாம்
காலத்தை எப்படி நகர்த்துவது

யன்னலை வருடும்
மாதுளம் பூக்களின் மணமும் நிறமும்
உன்
மணத்தையும் நிறத்தையும்
கிளர்ந்தபடி
விரிகின்றன

யுகமாய் கழியும் பொழுதுகள்
உனக்கு
நீள்துயரம்தான்

நெடுநல்வாடைக்கு பின்னான
சுகந்தத்தை நினைத்தபடி
நிகழ்வை நகர்த்துவோம்
வா

மலர்ந்துதிர்ந்து

நிலவின் விரல்கள் தீண்ட
அல்லி
ஆம்பல்
முல்லை
மொட்டரும்பி முகிழ்ந்து
பொய்கை நிரம்பிப் பூரிக்கும்
கருணையின் ருசியோடு
வசந்த காலத்தின் இசையைக் கோக்கும்

காற்றின் தோகை வருட
மல்லிகை
செவ்வரளி
தாமரை
மலர்ந்து விரிந்து
தோரணத்தில் தொங்கி அசையும்
மோகக் கண்களோடு
கோடை காலத்தின் ஒளியைச் சிந்தும்

பனியின் சூடு பாவ
அந்தூரியம்
ரோஜா
ஓக்கிட்
பூத்துக்குலுங்கி

பள்ளத்தாக்கில் சரிந்து சொரியும்
கனவின் நிறத்தோடு
இலையுதிர் காலத்தின் குளிரைப் பருகும்

ஒரு நாள்
உடல் நின்று பிரியும் உயிரென
உதிர்ந்தும் போகும்

••

வெள்ளைக்காரி / அன்னியச் செலாவணி

மழைக்காலத்திற்கு பிறகு
சிறகுலர்த்தி தாழ்கின்றன மேகங்கள்
வெண்மணற் பரப்பில்
நடக்கிறான் பணியாளன்
படுக்கிறாள் வெள்ளைக்காரி

செதில் மணக்கும் மேனியில்
கடலை அணிகிறாள்
அவளின் நீலக்கண்களில்
அலைகளின் தெறிப்பு
கையில் ஏந்தியிருக்கும் கண்ணாடிக் கிண்ணத்தில்
படிகிறது பச்சைவெயில்

Whatsapp

Viber

இணைப்பில் உழலும் அவள் கைத்தொலைபேசியில்
வானம் மார்பெனச் சரிகிறது

நாடும், நானிலமும்
அன்னியச் செலாவணியில் செழிக்கிறது

நெய்தல் நிலப் பயணியவளின்
கரன்சி கரைகிறது
பாசிமணிகளில்
பாம்பாட்டிகளில்
இரத்தினக்கற்களின் ஒளியில்

உச்சி வெயிலில்
விட்டுவிட்டு அருந்தும்
செவ்விள நீரில்,
எலுமிச்சம் சாற்றில்
பியர் நுரையில்
திளைக்கிறது பசுந்தோட்டங்கள்

மல்லாந்து படுத்தவள்
குதித்தெழுகிறாள்
குட்டி நாயென கூடவே பணியாளும்
மழைக்காலத்திற்குப் பிறகு

••

பச்சைப்பாசி

நெருப்பு
நீலாம்பல்
காற்று
பச்சைப்பாசி
பனித்தூறல்
கலந்த கோர்வை நேசம்

காலக்கடிகாரம்
கண்ணிழந்தவன் கடக்கும் பாலம்
அநாதி அந்தம்
பேதலிப்பு

வாழ்வெனும்
பெருமைதானம்

பாதம்
நீ
பந்து
நான்

••

கள்ளிச்செடி / வார்த்தைகள்

வானவில்
வந்தமரும் வண்ணத்துப்பூச்சி
வடிவிலான வார்த்தைகள்

கனகாம் பரப்புவின் நிறத்தில்
பிரிந்த வார்த்தைகள்
கள்ளிச்செடியின் முட்களில்
சிக்கிக்கொள்கின்றன

தடித்ததும், வெடித்ததுமான
கற்பாறைப் பிளவு
அதற்குள்
கிளையற்றுப்போகும் மரமென
உறவை முறிக்கிறது

மெளனத்திற்கும்
தியானத்திற்கும் இடையில்
சமுத்திரப் பரப்பென மிதந்த வார்த்தைகளில்
கலந்தது
ஒரு துளி விசம்

நீதி

பெரு மழை
நீள் நதி
பருகிவிடுவதில்லை
துளியின் பிரவாகத்தை

சூறைக் காற்று
கரும் பாறை
சிதைத்து விடுவதில்லை
செடியின் வியாபகத்தை

நெடும் வானம்
சுடும் வெயில்
மடித்து விடுவதில்லை
பறவையின் பாதையை

பொய்ச் சாட்சியம்
நூறு வாக்குமூலம்
குத்திவிடுவதில்லை
நீதியின் கண்களை

• •

.ஸ்

ஹ்.பா.ம.பொ.க.இ

நீ

பெருக்கெடுத்து
வழிகிறாய்
விரிகிறாய்

நான்

சிறுநாவு கொண்டு
பருகத் துடிக்கிறேன்
பறக்கிறேன்

கருகமுடிவு நானாய்
ஓங்குநாறிய துடிக்கிறேன்
கூர்வழியவகைய

மரிசைமலி மருகமுடிக்கைய
மரிசைமுடிக்கைய
வாய் மரிசைப் தீ
கருகமுடிவு நானாய் மருகமுடிவு
கூர்வழியவகைய

மருகமுடிவு நானாய் துடிக்கைய
கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய

கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய

கூர்வழியவகைய
கூர்வழியவகைய

இடைவெட்டில்

பாறை முழுவதும்
படர்ந்திருக்கிறது பற்றைக்காடு
பசுமையிழந்து

காய்ந்திருக்கும் வேர்களில்
விழுதுகளில்
தீ பற்றிய பயம்
நீருக்கு தவிக்கும் இலை நாவுகள்
நீடிக்கும் வறட்சி

பாய்ந்து உயிர்விடத்துடிக்கும்
கருங்கல்லொன்று
உச்சிப்பாறையில்
தற்கொலைக்கான தருணம் பார்த்திருக்கிறது
மிரளும் விழிகளோடு

அனல் தெறிக்கும் கோடையில்
மயானம் போலொரு பொழுது

பாறை அசைகிறது
பாய்கிறது கல்

பறக்கிறது பொறி
பற்றிப் பொசுங்குகிறது பற்றைக்காடு
பெருந்தீ

இப்பிரளய இடைவெட்டில்
இருந்ததோ
காற்று

••

பின்-2

சேற்றில்

ஒரு மரம் சாய்கிறது

மரத்திலிருந்து

ஒரு கிளை முறிகிறது

கிளையிலிருந்து

ஒரு பூ உதிர்கிறது

பூவிலிருந்து

ஒரு இழை பிரிகிறது

காற்றில்

••

உன்குரல்

மண்குடத்தில்
பழுத்த நீரென குளிர்ந்து சொட்டுகிறது
நாதமெனும் பூச்சொரிகிறது

இரவெனும் கறுப்புப்பூவை
வண்ணங்களாக மலர்த்துகிறது

வடதுருவம்
தென்துருவம்
கடக்கும் பறவையின் பஞ்சவர்ணமென
ஜாலம்காட்டுகிறது
ஒளியைக் கூட்டுகிறது

மங்காத இரசம் தடவிய கண்ணாடியில்
விழிகளென விரிகிறது
உன்குரல்

தெவிட்டாத கரும்புச் சாறென வழிகிறது
தீராத் தாகத்துடன் பருகுகிறேன்
பருகிக் கொண்டேயிருப்பேன்

(SPB யின் ஸ்வரங்களுக்காக)

காகம் கொத்தி

மாங்கனியை கொறித்திட
தாவுகிறது அணில்
மரமெங்கும்

காகம் கொத்தித் தீர்த்த
கோதெனவும்
வெளவால் கடித்துறுஞ்சிய
சாறெனவும்
உச்சிக் கந்தில் தொங்குகிறது பாதி

கிளைகளில்
ஏறியும், இறங்கியும்
ஏமாற்றத்துடன் திகைக்கிறது

எனது சாயலொத்த
அணிலிடம்
எப்படிச் சொல்வேன்

கண்கொத்திப் பாம்பென
காகம் கொத்திப் போன
கனியின் கதையை
மேலும்
உன்னையும்

செல்கிறேன்

மயானத்தைக் கடந்து செல்கிறேன்
மாசிப்பனியில் நனைவது போல
பொற்சரங்கத்துள் புகுவது போல
நீர்ப்பறவையின் நிழலைப் போல
வாவிக்கரை போல
இன்னும்
மரணத்தை நெருங்கிச் செல்வது போல

வாழ்வின் நவீன வெளிகளில் ஒரு அந்தப்புரப் பறவை

கதையைக் கவிதையாகச் சொன்ன காவிய மரபின் தொடர்ச்சி யிலிருந்து, கவிதையை கதையாகச் சொல்லும் எடுத்துரைப்பு முறைமைகளின் புதிய திசைகள் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. இது கவிதையின் மாறக்கூடிய பகுதிகளில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றங்களில் ஒன்று. இப்படி எத்தனையோ மாற்றங்களை கவிதையில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் நெருக்கடிகளுக்குள் நின்று தான் கவிதையை இன்று அணுக வேண்டியிருக்கிறது.

இத்தனை நெருக்கடிகளையும் ஒரு புறத்தில் வைத்து விட்டு, என்ன சொல்கிறது? என்ன செய்ய முற்படுகிறது? அதன் வழியாக தன்னை எப்படி கவிதையாக நிகழ்த்துகின்றது என்ற ஒரு பார்வையை, அலறியின் கவிதைகள் மீது உருவாக்கலாம் என்ற ஒரு சிறிய முயற்சியே இந்த உரையாகும். அலறியின் கவிதைகள் குறித்த முரண்பாடுகள் மற்றும் விமர்சனங்களை முற்றாக எனது உரை தவிர்த்துவிடவில்லை. ஆயினும், பொதுவாக தடங்காட்ட வேண்டிய சில அம்சங்களை சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

கவிதைகளோடு வினைபுரிய இருக்கும் பல அணுகு முறைகளில் இதுவுமொன்று. இது தோளில் கைபோட்டுக் கொண்டு காட்டுவழியில் ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து செல்லும் தோழரைப் போல, கவிதையை பாவிப்பதாகும். பயணக் களைப்பு, தனித்துவிடப்பட்ட அச்சம், பரஸ்பர ஒத்தாசை, பயணத்தை நிறைவேற்ற உதவியாய் முரண்பாடுகளை மென்மையாக பொருட்படுத்தும் ஒத்துழைப்பு

என பல அம்சங்களை முன்னிறுத்தி அலறியின் கவிதை களோடு எனது பயணத்தை தொடங்குகிறேன்.

கவிதைகளுக்கிடையிலான பொதுத் தன்மையை சாரமாக வடித்தெடுத்து, அதுவே அலறியின் கவிதை அக்கறை கொள்ளும் 'கவிதை உலகம்' என ஒரு வரையறையை தீர்மானிப்பதற்கு எனது அணுகுமுறையை பயன்படுத்தும் நோக்கமில்லை. அது சற்றுப் பழமையானதும் கூட. எனவே, தனித் தனிக் கவிதையாக அணுக விரும்புகிறேன். எனவே, கவிதையின் தலைப்புகளைப் பயன்படுத்தி இந்த உரை அமையும். தலைப்பு குறிப்பிடும் கவிதையை உதாரணமாகவும் தரப்போவதில்லை. பக்கங்களைப் புரட்டி நீங்களே வாசித்துவிடுங்கள்.

மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு இத்தத் தொகுப்பு வெளி வருகிறது. இந்தக் கவிதைகள் எழுதப்பட்டதும் மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகுதான். கொரோனா கால வீட்டடைப்பு காலத்தில் ஏற்பட்ட மன உளைச்சல்கள், அவசங்கள், அந்நியப் படல்கள், இயல்பான நடவடிக் கைகளின் மீது ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் என்பன, மன அவசங்களுக்கான ஒரு விடுதலையாகவும், உணர்வெழுச் சிக்கான ஒரு வடிகாலாகவும் இவை அமைந்திருக்கின்றன. ஏலவே பழக்கமான தமிழ் நவீன கவிதையின் எடுத்துரைப்பு முறைமையைத்தான் அலறி பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

நேரடியான சொல்லுதல் முறை. மிக எளிமையான கவிதை அமைப்பு. இவரின் பழைய கவிதை கையேற்றிருந்த நீளமான வாக்கிய அமைப்புகளை முடியுமான வரை தவிர்த்திருக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதே நேரம், சிறுகதைகளில் உள்ளடக்கக்கூடிய நீளமான கதைகளை மிகச் சுருக்கமாக கவிதையின் எல்லைக்குள்ளாக

நடமாடவிட்டிருக்கிறார். இது இவரின் கவிதைச் செயற் பாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு புதிய மாற்றம் எனலாம். மிகக் குறைவான சொற்களிலும், சொற்றொடர் களிலும் ஒரு கதையை தங்கவைக்க முடிந்திருப்பது வெற்றி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

நவீன கவிதையின் முக்கிய அம்சமாக சொந்தேர்வை கருதும் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களின் கோணத்தில் சொல்வதாக இருந்தால் மிக நேர்த்தியான கவிதை நகர் வும், தேர்ந்தசொல் தேர்வும் அலறியின் கவிதைகளை உச்சத்திற்குக் கொண்டு போயுள்ளது.

அவசியமற்ற சொற்கள் என ஒன்றையும் காண இய லாது. அதனால், கவிதையை நேரடியாக சந்திக்கும் பதட் டத்தை வாசகர்களிடம் உருவாக்கும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்களில்லை. போர்க்களத்தில் தனித்துவிடும்போது, எதிரில் நிர்வாணமாக வாளைச் சுழற்றிக்கொண்டு நிற்கும் போர் வீராங்கனையை எப்படி எதிர்கொள்ளவது என்பதை கற்பனை செய்து பாருங்கள். கழுத்தை நோக்கி சுழற்றப் படும் வாளைக் கவனிப்பதா, மனதைக் கலைக்கும் நிர்வா ணத்தை கவனிப்பதா என்ற பதட்டம் போல அலறியின் இந்தக் கவிதைகள் வாசகரை அலைக்கழிக்கக்கூடியவை.

காற்றைக் கிழித்தபடி இரையும் வாளையும், மனதின் உள்வெளிகளை சலனப்படுத்தும் நிர்வாணத்தையும் ஒரு சேர கவனிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட வாசகர்களை கோரும் கவிதைகளாக இவை இருக்கின்றன. இரண்டில் ஒன்றை மட்டும் கவனிக்கும் வாசகர்களை இந்தக் கவிதைகள் இலகுவாக வீழ்த்தி விடக்கூடியவை. கவிதையில் குடியேறக்கூடிய அலங்காரமான விபரிப்புகளை தவிர்த்ததின் ஊடாக, நேரடியாகவும், வேகமாகவும் கவிதையின் எதிரே வாசகர்களை பிரசன்னமாகச் செய்கின்றன.

இது தயாராவதற்கு முன்பே, எதிர்பாராத விதமாக கவிதையை களத்தில் சந்திப்பதற்கு நிகரானது. எந்தவித அவகாசத்தையும் வாசகர்களுக்கு அலறியின் இந்தக் கவிதைகள் கொடுக்கவில்லை. சட்டென்று தோன்றி மிக அருகில் நின்றபடி, தன்னைப் புரிந்துகொள்ள அழைக்கும் கவிதைகள் இதற்கு முன்பும் தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பினும், அவை வாசகர்கள் சுதாகரித்துக் கொள்ள அவகாசத்தை வழங்கியிருகின்றன. விக்கிரமாதித்தன், கலாப்ரியா என்று முன்னோடிகள் இருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்களின் கவிதைகளில் இல்லாத பதட்டமும், பரபரப்பும், அலறியின் கவிதைகளில் உண்டு.

மிதமான அளவில் மிதந்து அலையும் தன்மையை அவர்களின் கவிதைகள் கொண்டிருக்கின்றன. அலறியின் கவிதைகள் தொடங்கும் இடத்திலிருந்து முடியும் இடத்தை நோக்கி நகரும் வேகமும், அதனுள்ளே கைபிடித்து இழுத்துச் செல்லும் ஆவேசமும் ஒப்பீட்டளவில் கூடுதலானது. அலறியின் கவிதையினுள்ளே இருக்கும் 'அக்கினிக் குஞ்சு' கணத்தில் பற்றி எரியக்கூடியது. இது இவரின் வழமையான கவிதை சொல்லும் எடுத்துரைப்பிற்கு மாற்றமானது. நவீன கவிதை விமர்சகர்கள் இதை, கவிதை சொல்லும் முறையில் அலறி கடந்துவிட்ட நெடுந்துடரம் என சொல்ல முடியும் என்று வர்ணிப்பதற்கு நிகரானது. இதை அடிப்படையாக வைத்து ஒவ்வொரு கவிதையாக சந்திப்போம்.

குளிர்ப் பறவை

இந்தக் கவிதை, குளிர் பறவையாக மாறி தனிமையில் உழலும் ஒரு மனிதனைச் சந்தித்து, அந்தச் சந்திப்பில் நிகழும் உறவுகளில் ஏற்படும் இரசாயண மாற்றத்தில் உஷ்ணமாக உருமாறி விடுவது பற்றியது. மனிதர்களின்

மிகத் தொன்மையான நோயான 'காமம்' தனித்துவிடப் பட்ட இன்றைய நாகரிக மனிதனை எந்த ரூபத்தில் தாக்குகிறது. அதிலிருந்து எப்படி தப்பிவிடுகிறான் என்பதை தனது உள்ளார்ந்த கதையாடலாக முன்வைக்கிறது. கவிதைக் குரலாக அந்த நாகரிக மனிதனின் கோணத்திலிருந்து காம நோயைக் கடக்கும் குரலாக இந்தக் கவிதை தன்னை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது.

குளிர் தன்னோடு காமத்தையும் கொண்டு வரும் என்ற வரலாற்று ரீதியிலான பழைய புரிதலையே, இந்த நாகரிக மனிதனும் பயன்படுத்துகிறான். காலம் முழுதும் குளிரோடு வாழ்வை பகிர்ந்துகொள்ளும் மனிதனல்ல என்பதை இலகுவாக உணர முடியும். இது நாகரிக மனிதனின் நிலவியலை அடையாளம் காட்டுகிறது. அலைகள் அடிக்கும் கும்மிருட்டில் குளிர் தாங்க முடியாமல், போர்வையால் மூடிக்கொள்கிறான். குளிர் அவனை விடுவதாக இல்லை. பறவையாக மாறி அவனுடைய போர்வைக்குள் நுழைந்து விடுகிறது. சிறகுகளால் உடலை நீவி, பதட்டத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

பறவையாக மாறிய குளிருக்கும் அவனுக்கும் போர்வைக்குள் நடக்கும் போராட்டத்தில், பறவையை வெளியேற்றி வெற்றி பெற்றுவிடுகிறான். குளிரின் எதிர் வடிவமான உஷ்ணமாக பறவை வெளியே போய்விடுகிறது. காமம் உடலும் மனதும் சார்ந்தது என்றோ, அதுவும் ஒரு கலை என்றோ சிந்திப்பதற்கும், அணுகுவதற்குமான அவகாசமற்ற இன்றைய நாகரிக மனிதனின் நிலையை 'குளிர்ப் பறவை' என்ற கவிதையில் நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார் அலறி.

காமத்தையும், தனிமையையும் நவீன கவிதையில் அதிக மாக பாவித்தவர்கள் ரமேஷ் - பிரேம் மற்றும்

இரா.செயராமன். இதில் இரா.செயராமனின் கவிதை உலகு முழுவதும் காமத்தாலும், தனிமையாலும் மாத்திரம் நிறைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் கவிதையில் ஆண்பால் தன்மையை ஏற்றி வாசிக்க எது காரணமாக அமைந்தது என நீங்கள் கேட்பது புரிகிறது. அப்படி சந்தேகம் கொள்ளுபவர்களுக்கு அதை சொல்லி விடுகிறேன். குளிர் உடலைத் தீண்டியதும், 'தண்ணீரில் ஆடும் தண்டு' என்று கவிதை குறிப்பு உணர்த்திவிட்டது.

நடைபாதைகளிலும், தனித்த வீடுகளிலும் உடலைச் சுமந்து கொண்டு அதன் இயற்கை இயல்புக்கத்தை ஒரு நோயாகக் கருதி, அவதியுறும் இன்றைய நாகரிக மனிதனின் குரலாக ஒலிக்கும் இந்தக் கவிதை முக்கியமானது. இப்படியான மனிதர்களை யாரும் கண்டுகொள்வதில்லை. அதை கவிதைக்குள் கொண்டுவந்திருப்பது கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

பாடமறந்த, பாடுவதற்கு வெட்கப்படும் ஒன்றை கவிதைக்குள் கொண்டுவந்திருப்பது பாராட்டப்பட வேண்டியதே. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வில் இந்தக் காமமும், தனிமையும் மிக முக்கியமானது. வாழ்வுக்கான உடலுழைப்பு மாத்திரமல்ல, உடலின் இயல்பான தேவைகளும் இப்படித்தான் நிறைவேற்றப்படுகிறது. அதை கவிதைக்குள் மிக நுணுக்கமாகவும், கவித்துவமாகவும் அமர்த்தியிருக்கிறார் அலறி. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள மிக முக்கியமான கவிதைகளில் இதுவும் ஒன்று. ஆனால், பறவையாக மாறிய குளிர் பெண்ணுடல்களின் காமத்தையும், தனிமையையும் என்ன செய்யும் என்பதை சொல்ல மறந்துவிடுகிறது.

ஏன் இதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் எனில், இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள மேலும் பல கவிதைகள் பெண்கள் பற்றி

என்ன பேசுகின்றன என்பதிலிருந்து புதியதோர் கேள்வியை எழுப்பலாம். அந்தக் கவிதைகளைப் பற்றி பேசும்போது, அவைகளுக் கிடையில் திரட்சியுற்று மேலெழும் கதையாடலைக் கண்டுகொள்ளலாம். மனிதர்கள் குளிரைக் கடப்பதும், குளிரினுள்ளே வாழ்வதும் கடுமையானது. இப்படியான மெல்லிய விமர்சனங்களை கடந்தும் இந்தக் கவிதை முக்கியமாகிப் போய் விடுகிறது என்பது உண்மை தான். பறவையாக மாறிய குளிர், கவிதையின் இறுதியில் உஷ்ணமாக மாறும் வேதியலை வாசகர்களுக்கான இறுதி விளைவாக இந்தக் கவிதை தந்தாலும், மழையின் சூட்டை மயிர்கால்களில் சுமந்து வரும் பறவையாக ஐந்தாவது வரியிலேயே காட்டியிருப்பது, கவிதையின் இறுதி விளைவை சலனப் படுத்திவிடுகிறது.

அதாவது, குளிர் போர்வைக்குள் நடந்த இரசாயண மாற்றத்தினால் மாத்திரம் உஷ்ணமாக மாறியிருந்தால் அதன் அழுத்தம் முழுமையாக இருந்திருக்கும். ஆனால், ஏலவே தன்கூட சூட்டையும் குளிர் போர்வைக்குள் கொண்டு வந்தது என்பது, ஒரு முழுமையான பண்பு மாற்றத்திற்கான காரணியாக கருத இடந்தரவில்லை. இது கவிதை உருவாக்கத்தில் நிகழ்ந்த பிழையாக்கக் கூட இருக்கலாம். வண்ணத்துப் பூச்சியையும் பறவையாக கருதுகிறது கவிதை சொல்லியின் குரல். அது கூட சற்று உறுத்தலாக நம்முன் வந்து நிற்கிறது.

மருவும் மருதம்

வாழ்வியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தே தீரும். அதை தடுத்து விட முடியாது. அப்படித் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முயல்வது வாழ்வை உறையச் செய்துவிடும். பண்பாடு, காலாச்சாரம், வாழ்வியல் அமைப்பு முறைகள் என்பன, சிந்தனை மாற்றத்தினால் பெரும் தாக்கத்திற்குள்ளாகும்போது, சிலர்

அதைக் கண்டு கலங்குவார். பண்பாட்டு அழிவை நினைத்து ஏங்குவார். சிலரோ வரவேற்பார். இது எழுத்தாளர்களுக்கும் பொருந்தும். அந்த பழமை ஏக்கத்தையும், புதுமையின் மாற்றத்தை வர வேற்பதையும் இலக்கியப் பிரதிகளின் வழியாக கதையாடுவர். ஆனால், புதிய மாற்றத்தின் பின்னரும் எஞ்சியிருக்கும் பழைய வாழ்வியலையும், தவிர்க்க முடியாமல் தோளில் சுமக்க வேண்டி ஏற்படும் மனிதர்களையும் அவரது வாழ்க்கையையும் வரவேற்காமலும், பழமை ஏக்கத்திற்குள் தள்ளிவிடாமலும் இலக்கிய வழிகளில் ஒரு பிரதியை உருவாக்குவது, கவனமாக செய்து விட வேண்டிய ஒரு செயல். அப்படி மிகக் கவனமாக மருவிச் செல்லும் காலவெளியில் எஞ்சியிருக்கும் வாழ்வியலை முன்வைக்கும் கவிதைதான் இது. புதிய மாற்றங்களுக்குள் நுழைய முடியாமல், நிர்பந்திக்கப்பட்ட வாழ்வை அதன் அழகியலோடு இந்தக் கவிதை பேச முற்படுகிறது.

தனது வாழ்வாதாரத்திற்காக வண்டில் மாட்டை நம்பியிருக்கும் ஒருவரின் வாழ்வியலும், சிறியதொரு வயல் காணியை தனது வாழ்வாதாரத்திற்காக வைத்திருக்கும் ஒருவரின் வாழ்வியலையும், மருதநிலத்தோடு இணைந்ததாக வாழ்வைக் கொண்ட பறவைகளையும் சிறியதொரு கவிதைக்குள் வாழ வைத்துவிடுகிறார். மாடுகளின் நிறம், அதை ஒட்டிச் செல்லும் வழிமுறை, அதில் ஏற்றிச் செல்லும் பொருட்கள், மருத நிலத்தோடு தொடர்புடைய வயல், ஒட்டு வட்டை, வைக்கோல், அதன் விளைச்சல், வண்டியில் தொங்கும் லாந்தர் விளக்கு, என ஏகப்பட்ட விசயங்களை சிறியதொரு கவிதைக்குள் அடுக்கி வைத்து விடுகிறார்.

மருத நிலத்தோடு தொடர்புடைய ஒரு ஆவணம் போல் மேலெழுந்து வருகிறது கவிதை. அந்த மருத நிலத்தோடும்,

அதைச் சார்ந்த மக்களினதும், பறவைகளினதும் வாழ்வும் இந்தக் கவிதைக்குள் வாழ்கிறது. 'வைக்கோல் கற்றைகளில் நிரம்பியிருந்தன. - வயல் - வயிறு - வாழ்வு-' என்ற வரிகளினால், பல வாழ்கையை ஒருகொடியில் கோர்த்து விடும் கவிதையின் செய் நேர்த்தி மிகவும் அலாதியாக இந்தப் பிரதியெங்கும் விரிந்து செல்கிறது. பீடிப்புரை மணத்தை அருந்தியபடி நகரும் மாடுகளை கேட்டிக் கம்பு கொண்டு அடித்து, எந்தக் குற்றவுணர்வுமற்ற வண்டியோட்டி ஓய்ந்தாரமாக வண்டியை ஓட்டுவது அந்த மனிதனுடைய வாழ்வியல் சார்ந்த அறத்தை நமக்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அமோக விளைச்சல் இல்லாத போதும், வேறு வழியின்றி அதையே தமது வாழ்வாதாரத்திற்கான தொழிலாக தொடர நிர்பந்திக்கப்பட்ட ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்களின் இயலாமையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அது, அவருடைய வாழ்க்கை எத்தகையதாக இருக்கும் என்ற தோற்றப்பாட்டை சிந்திப்பதற்கு வாசகர்களுக்கு இடம்விட்டு வண்டிலைப் போல மெல்ல நகர்கிறது.

இந்தக் கவிதை அதன் உள்ளத்தங்களை மேலும் விரிவுபடுத்துவதற்கு தேவையான அம்சங்களை கவனத்திற்கொள்ளாது இடைநடுவே நம்மைக் கைவிட்டு விடுகிறது. இதனளவில், மிகச் சிறந்த கவிதை என்பதை முதலில் கூற வேண்டும். ஆனால், கவிதைப் புனைவு என்பது வெறுமனே நமக்குத் தெரிந்த அம்சங்களுக்குள் சுருங்கி விடும் ஒன்றல்ல. சூழலியல், உயிரியல், வேதியல், அரசியல், நிலவியல், தத்துவவியல் என பல தளங்களில் இருந்து பெறப்படும் சாரங்களையும் உள்ளெடுத்து தன்னை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என நம்பினால், அது அதிக உழைப்பைக் கோரும் விசயம்தான். அப்படிப் பார்க்கும்போது இந்தக் கவிதை மேலும் விரிவு கொள்வதற்கான சில வாய்ப்புகளை தவறவிட்டுச் செல்கிறது என்று கூறலாம்.

மருத நிலத்தோடு அதாவது, வயலும் வயல் சார்ந்த வாழ்வோடும் தொடர்புபடும் பறவைகளாக, 'சட்டித் தலைக் குருவிகளும், கொக்குகளுமே' தொடர்புபடுத்தப் படுகின்றன. இது பிறப்பறவைகள் தானிய உணவும், வயல் சார்ந்த வாழ்வுக்கும் வெளியே வைக்கப்படும் ஆபத்தை உணர்த்துகிறது. குறைந்தபட்சம் 'தானியம் உண்ணும் பறவைகள்' என்றேனும் வரும் பட்சத்தில், வயலோடு வாழ்வை அமைத்துக் கொண்ட ஏராளம் பறவைகளின் வாழ்வை கவனத்திற் கொள்வதினடியாக கவிதையின் உள்ளே அலைவுறும் வாழ்வியல் நெருக்கடி இன்னும் விரிவுகொள்ளும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இது இந்தக் கவிதையின் உள்ளார்ந்த வாழ்வியல் நெருக்கடியை சில பறவைகளுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்துவதால், வரிகளையும், சொற்களையும், அதனூடாக கதையாடும் இரக்கத்தையும் தாண்டி விரிந்து செல்லத் தடையாக அமைந்து விடுகிறது. அருகிச் செல்லும் பண்பாட்டை, வாழ்வியலை மொழிவழியாக ஒரு நினைவகமாக மாற்றி விடுகிறது என்ற வகையில், இன்றைய இயந்திர உலகில் ஒரு முக்கியமான பிரதி என்பதில் மாற்றமில்லை. ஆனால், அதன் செழுமையும், பிரதிக்கு வெளியே விரிந்து செல்லும் கவிதையின் அதீத புனைவாக்கச் செயற்பாடும் நதியை அணைகட்டி தடுத்து விடுவதைப் போல் நின்று விடுகிறது என்பதையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். மிக அற்புதமாக நெய்யப்பட்ட சாரியில் வெளியே துருத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நூலை, பிடித்து இழுத்துவிட்டால் முழுச் சாரியுமே நூற் குவியலாக மாறி விடும். அப்படியான வாய்ப்பை தன்னிடம் கொண்டிருக்கிறது இந்த அற்புதமான கவிதை.

கவிதையின் கடைசி வரிகள், மிகச் சிறந்த வேலைப் பாடுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. நமது தொன்மையான

பழமொழி ஒன்றை, மெருகூட்டி அதற்குள் கவித்துவத்தை ஊற்றி ஆழத்தைக் கூட்டியுள்ளது. 'மாடு வரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே' என்ற பழமொழியை இந்தக் கவிதைக்கான பிரதான எடுத்துரைப்பாக மாற்றித் தந்திருக்கிறது. அதாவது, அருகிவரும் பழமையான வாழ்வியலை, அதன் பழமை குறையாமல் எப்படி நவீனப்படுத்தலாம் என்பதை இறுதியில் கவிதையின் எடுத்துரைப்பினூடாக செய்து காட்டுகிறது. மணியோசையின் அதிர்வை வைத்து வண்டியின் சுமையை அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதை தடங்காட்டுவதினூடாகவும், அந்த மணியோசை தான் அந்த வண்டியை இழுத்துச் செல்வதாக சொல்லி வாசகர்களின் மனங்களிலும் பாரத்தை ஏற்றிவிடுகிறது.

அந்தப்புரப் பறவை / நித்தியப் பறவை

ஒரு இலக்கியப் பிரதி இன்னுமொரு இலக்கியப் பிரதியை நினைவூட்டுவதாக இருந்தால், இரண்டு சந்தர்ப்பங்களே உண்டு. இன்னுமொன்றை பாவனை செய்வதாக இருக்க வேண்டும். அல்லது, மற்றுமொரு இலக்கியப் பிரதி கதையாகும் அம்சத்திற்குப் போட்டியாக இருக்க வேண்டும். இந்தக் கவிதையும் ஒரு இலக்கியப் பிரதியை நினைவூட்டுகிறது. ஆனால், அது இரண்டாவது வகையையே சார்ந்தது. எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளில் மிகச் சிறந்ததொரு கதையின் உள்ளடக்குகளோடு போட்டியிடத் தக்க கதையாடலை இந்தக் கவிதை முன்வைக்கிறது. 'அலகில் விருட்சம் முளைத்த செம்பறவை' என்ற சிறுகதையே அது. அந்தக் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் இப்படி இருக்கும்.

உணவு தேடிச் செல்லும் ஒரு பறவை, பாறை இடுக்கிலிருந்து தானியங்களை கொத்திக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், ஓர் தானியமணி பறவையின் அலகிலுள்ள

ஓட்டையில் சிக்கி விடுகிறது. பறவையின் இயல்பான பசியைப் போக்க உதவும் தானியம், அலகில் சிக்கி அந்தப் பறவையை பாடாய்ப் படுத்துகிறது. என்ன செய்தும், அந்த தானியமணியை அலகிலிருந்து வீழ்த்த முடியாது போகிறது. மழைக் காலம் வந்ததும் அலகிலிருந்த படியே அந்த தானியமணி முளைக்கத் தொடங்குகிறது. அதனால் ஏற்படும் வலியும், அசௌகரியங்களும் சொல்லி மாளா தது. ஒருநாள் சிறு பையனொருவன் கல்வீசி அந்தப் பறவையின் இறகொன்றை உடைத்துவிடுகிறான். பறக்க முடியாமல் நிலத்தில் வீழ்ந்துவிடுகிறது பறவை. அலகிலிருந்த மரமோ, தன்னியல்பாக தரையோடு வேர் இறக்கி பெரும் மரமாக முளைத்து எழுகிறது. பறவை இறந்து விடுகிறது. சாரம் என்னவெனில், வாழ்வுக்காக வயிற்றை நிரப்பப் போன பறவை, அதன் உணவினாலேயே மரணித்து விடுகிறது.

அலறியின் 'அந்தப்புரத்துப் பறவை' கூட்டிலிருந்து சுதந்திரத்தை நாடி பறந்து சென்று இறுதியில் நித்தியத்தில் நிறைந்து விடுகிறது. இரண்டும் தனது இயல்பான செயற்பாட்டினை முன்னெடுத்து மரணித்துவிடுகிறது. என்பது ஒற்றுமையாக இருந்தால், அலறியின் கவிதையில் வசித்து மரணிக்கும் பறவையின் அவலங்களும், துயரங்களும் முற்றிலும் வேறானவை.

அரண்மனைதான். அங்கே இருந்தது கூடுதான், எனினும், அங்கிருந்து அது பறந்து செல்கிறது. அதன் கானகங்களை தேடிச் செல்கிறது. இந்தப் பயணம் இரண்டு முக்கிய விசயங்களை தடங்காட்டிச் செல்கிறது. அதன் பாதை நெடுகிலும் பலைவெளியும், பாழ்நிலங்களுமே காட்சி தருகின்றன. பூமியின் வரைபடம் உருமாறி காடுகளற்றுப் போகின்றன. வலிக்கும் சிறகை ஆற்றிக்கொள்ள, கொஞ்சம் இளைப்பாற ஒரு மரங்கூட பறவையின் கண்களில் தட்டுப்படவில்லை.

ஆறு பகல்களையும், ஐந்து இரவுகளையும் கடந்த பின்னும் அமர ஏதும் கிட்டவில்லை. மந்திரப் பொழுதில் கண்களில் காட்சிதரும், மரஞ்செடி கொடிகள் கூட அதற்கு உதவுவதாக இல்லை. அனேகமாக அவை, பறவையின் இயலாமை காரணமாக எழும் நினைவிலிருந்து முகிழ்பவை. இறுதியில் பறவையின் இறகின் நிறங்களே பூக்களாகவும், பறவையின் ஒலிகளே அருவியாகவும் கண்முன்னே விரிகிறது. இறுதியில் அந்தப் பறவை நித்தியத்தில் நிறைந்துவிடுகிறது.

அரண்மனைக் கூட்டில் எத்தனை காலம் இருந்திருக்கும் தெரியாது. ஆனால், அந்தக் கூட்டில் இருந்த காலங்கள் பறவையின் இயல்பான விசயங்களை மாற்றிவிட்டிருக்கின்றன. கானகங்களும், மலைகளும் நிறைந்த அதன் இயல்பான இந்த பூமியில் வாழமுடியாமல் வானில் தவித்தபடி அலைந்திருக்க வேண்டும். கானகத்தோடும் ஒன்றித்துவிட முடியாமல், அரண்மனைக் கூட்டிலும் வாழ முடியாமல் பறவையின் வாழ்வு மரணத்தில் கலந்துவிடுகிறது. சுதந்திரமான ஒரு இயல்பை, வலுக்கட்டாயமாக மாற்றிவிடும்போது எதிலும் ஒன்றித்து ஒரு வாழ்வை வாழ்ந்துவிட முடியாமல் தவிக்கும், இன்றைய தொழில் நுட்பங்களால் நிறைந்த, மனிதனின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட அர்த்தமற்ற, நெருக்கடிகள் நிறைந்த வாழ்வை இந்தக் கவிதையில் வசிக்கும் பறவை இரக்கமற்ற வகையில் நினைவூட்டுகிறது.

அரசு என்ற பெயரிலும், நாகரிகம் என்ற தோரணையிலும், மதம் என்ற கட்டுப்பாடுகளிலும் சிக்கி, நிராதரவாக சலித்துப் போய் நிற்கும் மனிதனை, பறவையாக இந்தக் கவிதையின் எல்லைக்குள்ளே வாழவைத்திருக்கிறது இந்தக் கவிதைப் பிரதி.

அரண்மனையின் சுகபோகங்கள் நிறைந்த கூண்டில் வசிப்பதா? இல்லை இயல்பான சுதந்திரம் என்ற வகையில் அதைத் தேடிச் சென்று செத்து மடிவதா? என்ற தத்துவார்த்தக் கேள்வியை வாசகர்களின் முடிவுக்கே விட்டு விட்டு அமைதியாக இருக்கிறது இந்தக் கவிதை. விடைகண்டு பிடிக்க முடியாத மிகச் சிக்கலான ஒரு கேள்வியை நம்முன் எழுப்பி விடுகிறது. இரண்டில் ஏதாவதொன்றைத் தான் தேர்வு செய்தாக வேண்டும். ஆனால், அதில் எது? இரண்டில் எதுவுமே மனதிற்கும், மனித இயல்புக்கும் ஒத்துவர முடியாத அம்சம் தான். வாழ்வு என்பது, இன்று இந்த இரண்டு திசைகளின் நடுவே நசுங்கி தன்னை இழந்துகொண்டு வருகிறது.

இந்தக் கேள்விகள் தனிமனிதர் தொடங்கி, அரசுகள், என கலாச்சரங்கள் வழியாக நீண்டு. உலகின் அனைத்து நிலப் பரப்புகளையும் வியாபித்து சஞ்சலப்படுத்துகின்றன. உலகளாவிய மனித வாழ்வின் சாரத்தை நிறைத்து, உலக மனசாட்சியை தொந்தரவு செய்கின்றன. அதனூடாக, இந்தக் கவிதை ஒரு உலகளாவியத் தன்மையைப் பெற்று தனது குரலை உயர்த்தி ஓலமிடுகிறது. இந்தத் தொகுதியில் மட்டுமல்ல, அலறி எழுதிய அனைத்து கவிதைகளிலும் இந்தக் கவிதைதான் உச்சமான கதையாடலையும், ஒரு உலகளாவியத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது எனச் சொல்லலாம். எஸ்ராவின கதையில் வசிக்கும் பறவை, உணவைத் தேடிச் சென்று அதில் ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவத் தால் மரணிக்கிறது.

அலறியின் கவிதையில் வசிக்கும் பறவை அப்படியான தல்ல, அதற்கு கூடும் பிரச்சினை, அதிலிருந்து வெளியேறி சுதந்திரத்தை நாடிச் சென்றும் பிரச்சினை. வாழ்வதற்காக இருக்கும் இரண்டு வழிமுறைகளும், அமைதியான

வாழ்வைத் தவிர்த்து, உளைச்சலையும், அலைச்சலையும் மரணத் தையுமே கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. இந்தப் பறவை மிக விரிவான கதையாடலை முன்வைக்கிறது. கவிதையை வரி வரியாக கடக்கும் போது, நம்மில் தொற்றிக்கொள்ளும் பதட்டம் ஒரு கட்டத்தில் அந்தப் பறவை நாமாகி பறக்க வேண்டி ஏற்படுகிறது. ஒரே நேரத்தில் பறவையாகவும், மனிதனாகவும் உணரச் செய்யும் கவிதைச் சம்பவங்கள் தனித்துவிடப்பட்ட வழியறியாத வனாந்தரத்தில் அச்சத்தோடு அலைவுறும் முடிவற்ற மன நிலையை உருவாக்குவதினால் சிறந்த கவிதையாக மாறி விடுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஒரு கவிதை போதும் என்றே சொல்வேன்.

சில கவிதைகளைப் பற்றி விரிவாக எழுதியிருப்பதாலும், உரையின் அளவு நீண்டு செல்வதாலும் பிற கவிதைகள் தொடர்பில் சுருக்கமாக சில தகவல்களைப் பதிவு செய்யலாமென்று நினைக்கிறேன்.

துளி அல்லது துகள் என்ற கவிதை மிகச் சாதாரணமான ஒன்று. ஐம்பூதங்களையும், திணைகளில் நெய்தல், பாலை, முல்லை என்ற மூன்று திணைகளையும் சுட்டிக்காட்டி, அவை அண்டத்தின் துளி அல்லது துகள் எனக் கூறி முடிவடைகிறது. பிறதிணைகள் துகளற்று போய்விடுகின்றனவோ என்னவோ? இந்தக் கவிதையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வாக்கியங்கள் இரண்டு உள்ளன. “நூற்றாண்டு காலம் முயற்சித்தும், வலைக்குள் சிக்காத கடல்” என்பதும், “சிறகுக்குள் சுருங்காத வானம்” என்பதும் கவிதைத் தன்மையை உள்ளே ஒளிர்ச் செய்கின்றன. ஆர். பாலச்சந்திரனின் கவிதைத் தொகுப்பின் பெயரான “சிறகுக்குள் வானம்” என்ற வாக்கியத்தை அதற்கு எதிரில் நின்று சவாலுக்கு இழுக்கிறது, இந்தக் கவிதையிலுள்ள அலறியின் இரண்டாவது வாக்கியம்.

கொரோனா என்றொரு கவிதை, கொரோனாவுடன் தொடர்புபட்ட விசயங்களிலிருந்து மாத்திரமல்ல, இன்னும் பல விசயங்களிலிருந்து தப்பிச் செல்ல விரும்புகிறார். இந்தக் கவிதையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் கவிதை சொல்லி. சூழலை எதிர்கொள்வதற்கு தயங்கும் ஒரு கவிதை மனிதனை இந்தக் கவிதை நம்முன் கொண்டு வருகிறது. கொரோனா அச்சம் விரட்ட, ஏதும் செய்வதறியாத திகைப்பு ஒவ்வொரு வரையும் ஏதோ ஒரு கணத்தில் இப்படி தப்பிச் செல்லும் நிலைப்பாட்டை சிந்திக்கச் செய்தது என்பதை இங்கு பதிவு செய்திருக்கிறார். இது ஒரு கவிதையாக தன்னை வெளிக்காட்டுகிறதா எனக் கேட்டால், பதில் சொல்ல தயக்கமாகவே உள்ளது.

பெருக்கு மற்றுமொரு சிறந்த கவிதை. இந்தக் கவிதை நினைவின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த ஒரு கதையை நினைவூட்டுகிறது. யார் எழுதியது என்பதை மறந்து விட்டாலும், அந்தக் கதையின் சம்பவங்கள் மேலெழுந்து வருகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் அதாவது காதலர்கள், புல்வெளியில் படுத்துக்கொண்டு வானிலுள்ள நட்சத்திரங்களை இருவரும் சேர்ந்து எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால், பூமியில் புல்வெளியில் அவர்களின் உடல்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்து வேறு ஒரு விளையாட்டில் திளைத்திருக்கின்றன. விளையாட்டு ஓய்வுக்கு வந்த பின்னர், அதே புல்வெளியில் சலிப்புடன், தனித்தனியே நட்சத்திரங்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தக் கதை இப்படி எனில், இந்தக் கவிதை வேறுவகையானது. எந்த முன்னறிவித்தலுமின்றி கட கட வென்று கடந்து சம்பவங்கள் மாறிச்செல்லும் படியாக வரிகள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்தக் கவிதை பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை. வயதுக்கு வந்த வாசகர்கள் இலகுவாக புரிந்துகொண்டு விடுவர். ஆனால், இந்த சிறந்த கவிதை

இருவரும் உச்சத்தில் துவண்ட அடுத்த கணமே பெண்ணைக் கைவிட்டு விடுகிறது. கவிதையில் வரும் ஆண்கதாபாத்திரம், உச்சத்தை அடைந்த பிறகு, தனது உடலில் பெருக்கெடுத்த வேர்வையை உலரச் செய்ய புரண்டு கொள்கிறது. அந்த பெரளுவையிலேயே மலையடிவாரம் வர்ணம் பெற்று ஒளிரத் தொடங்குகிறது.

நட்சத்திரங்களை பார்ப்பதில் தொடங்கி, உச்சத்தை அடையும் வரை மறுபாதியாக தனக்கு உதவிய பெண்ணை, ஆணின் இன்பம் முழுமையடைந்ததும் கைவிட்டு விடுகிறான். இது, பொதுப் புத்தியில் பதிந்திருக்கும் “பெண்போகத்திற்கு” உதவக்கூடிய சரக்கு என்பதை பின்தொடரும் ஒரு விளைவை மாத்திரமே முன்வைக்கிறது. பெண்ணிய நோக்கில், இந்தக் கவிதை விமர்சனத்துக்குரியது. மற்றமையை இந்தக் கவிதையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் கவிதை சொல்லி பிரக்ஞையோடு எதிர்கொள்ளவில்லை என்பதை காட்டி நிற்கிறது. அலறியின் கவிதைகளில் பெண் என்ற ஒரு சமூகஜீவிக்கு அர்த்தம் நிரம்பியதும், சுதந்திரமானதுமான இடம் வழங்கப்படவில்லை என்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒரு தோப்புத் தென்னை என்ற கவிதையிலும், பருத்த பெண்ணின் முலையை அருந்துவதைப் போல இளநீர் அருந்துவதாக வருகிறது. பெண்ணை துய்க்கும் உடலாக மட்டுமே புரிந்துகொள்ளும் ஒரு பழமையான கருத்தை இந்த வகை வர்ணனைகள் தடங் காட்டுகின்றன.

சீனத்துப் பெண் / வல்லாதிக்கம்

இது கொரோனா பரவலையும், சீனாவின் வல்லாதிக்க பரவலையும் இணைத்து, இழைத்து இழைத்து பின்னப்பட்டிருக்கும் நல்லதொரு அரசியல் கவிதை. கொரோனா பரவல் என்பது, ஒரு உயிரியல் ஆயுதம் என்ற ஒரு

பார்வைக்கும் இட்டுச் சென்றது. உலகில் தனது ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதற்கு சீனாவின் தந்திரோபாய நடவடிக்கைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மூன்றாம் உலகப்போர் என்றுகூட வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் சூழலில், இந்த அரசியல் கருத்தாக்கத்தை மிக லாவகமாக ஒரு கவிதைக்குள் உருவாக்கிக் காட்டியிருப்பதை நிச்சயமாக பாராட்டவேண்டும். சமகாலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு உலகளாவியச் சிக்கலை, சிறந்த அரசியல் கவிதையாக மாற்றிக் காட்டியிருப்பது அலறியின் தேர்ந்த கவிதை வேலைபாடுகளுக்கான சாட்சியமாக மாறி நிற்கிறது. ஒரு நகரத்தில் பாடப்படும் பாடல், எல்லை கடந்து, பல கண்டங்களுக்கும் பரவி, இதற்கு முன்பிருந்த எத்தனையோ வகையானதும், ஆற்றல் நிறைந்ததுமான சங்கீதப் பாடல்களை எல்லாம் மேவி, எல்லைச் சுவர்களை துளைத்து பெருக்கெடுத்து அனைத்தையும் மூழ்கடித்து விடுகிறது. ஒரு நோயை, பாடலாக மாற்றி அதை காற்றில் அலையலையாகப் பரப்பி, உலகையே ஆட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்த அரசியலோடு இணைந்ததாக நம்பப்படும் ஒன்றை, கவித்துவமாகவும், அதனுள்ளே சுழலும் அரசியல் வீச்சும் குறையாமல் இந்தக் கவிதை தன்னை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது.

இத்தனை சிறந்த கவிதையில் கூட, அழிவுப்பாடல் பெண்ணிடமிருந்தே உருவாகிறது என்ற தொனியை அடித்தளமாக கொண்டு வருவது சங்கடத்தை உருவாக்குகிறது. கவிதையின் வீரியத்தை பின்னுக்குத் தள்ளுகிறது. பெண் என்றால் சூனியக்காரி, தீவினையின் பிறப்பிடம் என காலங் காலமாக உலகெங்கும் பெண்களின் மீது ஆண்மைய சிந்தனை திணித்த மோசமான அடையாளங்களை இந்தக் கவிதையும், தனது அடித்தளமாக முன்வைக்கிறது. இது, ஒரு அற்புதமான அரசியல் கவிதையில், பிரக்களையற்ற பழமையான அட்சரங்களை கோர்த்து விடுவதைப்

போன்றது. இந்தக் கவிதையின் கவித்துவ ஆற்றலும், அரசியல் கதையாடலின் வீச்சும், பெண் பற்றிய பிற்போக்கான புரிதலினால் தனது வலிமையை இழந்தபடி அப்பாவித்தனமாக நிற்கிறது என்றே சொல்லலாம். இது நிச்சயம் தவிர்க்கப்பட வேண்டியதே. பெண்ணிலிருந்தே உலகுக்கான மாபெரும் தீவினை வெளிப்படுகிறது என்ற தொனியை இந்தக் கவிதை உருவாக்குகிறது.

இரு குருவிகள் என்ற கவிதை ஒரு சிறு காவியம். இரு குருவிகளை தொடர்ந்து கவனிக்கும் - ஒரு கவிதை சொல்லியின் கோணத்திலிருந்து விரிகிறது இக்கவிதை. வழக்கமாக மகிழ்ச்சியில் பாடித் திரியும் அந்த இரு குருவிகளில் ஒன்று ஓர்நாள் பெருங்குரலெடுத்து கத்துகிறது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கவிதை சொல்லிக்கு காரணம் புரியவில்லை. குருவியின் மொழி தெரியவில்லையே என்று ஆதங்கப்படும் ஒரு நிலையை முதன் முதலாக கவிதை சொல்லிக்குள் ஏற்படுத்துகிறது. அந்த குருவியின் பாடலைத் தொடர்ந்து அதன் துணையும் துயரோடு வேகமாக எங்கோ பறந்துவிடுகிறது. குருவிகளின் துயரத்தை தானும் சுமந்தடி வீட்டுக்கு செல்கிறான் கவிதை சொல்லி. சாதாரணமான ஒரு நிகழ்வு எனினும், குருவிகளை தொடர்ந்து கவனிப்பவன் என்ற பாத்திரமும், அவைகளின் இன்ப துன்பங்களை கவனித்து தானும் பகிர்ந்து கொள்கிறவன் என்பதை முன்வைக்கும் போது, இக்கவிதைக்கு ஒரு காவியத் தன்மை வந்துவிடுகிறது. மனிதர்களின் மீதே அக்கறை கொள்ள அவகாசமில்லா உலகில் குருவிகளின் மீது இரக்கத்தை கொண்டிருப்பது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. அழகான எடுத்துரைப்பை இந்தக் கவிதை கொண்டிருக்கிறது.

கலாப்ரியாவின் மிகப் பிரபலமான கவிதை ஒன்றை இது உங்களுக்கு நினைவூட்டலாம். இரை தேடிப் போன

குருவி ஒன்று திரும்பி வருகிறது. வானெங்கும் அலகிறது. அதன் கூடும், குஞ்சுகளும் இருக்குமிடம் மறந்திருக்கலாம். அதில் வரும் கவிதை சொல்லியும், குருவியின் மொழி தெரியாதே என்று கலங்குகிறான். அதன் கூடும், குஞ்சுகளும் இருக்கும் இடம் அவனுக்கு தெரிந்திருந்தும் குருவியின் மொழி தெரியாமல் துயரில் தவிக்கிறான். கலாப்பரியாவின் கவிதை, அலறிக்கு உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கலாம்.

“குளத்தை தவளை சுமந்து செல்கிறது” என்று எனது முகப்பு புத்தகத்தில் எழுதியிருந்ததாக நினைவு. வல்லபம் என்ற கவிதையில் “வாவிகள் தவளைகள் மீதேறி தப்பிச் செல்லும்” என்று அலறியும் கற்பனை செய்திருப்பது நிகழ்கிறது. அது போல், ரமேஷ்-பிரேம் அவர்களின் “நெடுநெல்வாடை” என்ற கவிதையில் முத்தம் புதினா இலையின் மணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அதே தலைப்பில் “இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதை ஒன்று, மாதுளம் பூவின் வாசனையையும், நிறத்தையும் கொண்டுவருகிறது. கவிதை முன்புள்ள கவிதைகளோடு உறவுகளையும், விலகல்களையும் அணுக்கமாக கொண்டிருக்க கூடியதுதான். அவைகளுக்கிடையே ஒரு உரை யாடல் சாத்தியமானது தான். பரஸ்பர விவாதங்களும், தாக்க முறல்களும் கவிதைகளிடையே நடந்தேறக் கூடியதே. ஒரே அலைவரிசையில் கற்பனையின் அலைகள் பயணிக்கும் போது, இப்படி நிகழ்வது சாத்தியம் உள்ள ஒன்றுதான். அப்படி உரசியும், விலகியும் கவிதையின் இயங்குதளத்தில் நடந்தேறும் உரையாடல்கள் இலக்கிய வெளியை மேலும் செழுமைப்படுத்த உதவும். இருந்தாலும் இதில் நுணுக்கமான கவனம் தேவை, சற்று அதிகாக சறுக்கும் பட்சத்தில் தலைகீழான அபிப்பிராயங்களுக்கு இட்டுச் செல்ல வழிசமைத்து விடும்.

இந்த இடத்தில் நின்று தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளை திரும்பிப் பார்க்கும்போது, மிகச் சிறந்த கவிதைகளும் அறவே சேர்த்திருக்க தேவையற்ற கவிதைகளும் ஒருங்கே இந்தத் தொகுப்பில் இருப்பதை உணரலாம். எடுத்துரைப்பு முறையில் பயில் நிலைக் கவிஞர்களை விட பல வீனமான கவிதை நகர்த்தும் முறையைக் கையாண்டிருக்கும் கவிதைகளுமுண்டு. இது தொகுப்பிற்கான பின்னடைவை பரிந்துரைக்கிறது. அதே நேரம் - அந்தப்புரத்து பறவை என்ற கவிதை உள்ளிட்ட பல கவிதைகள், தேர்ந்த உலகத்தரத்திலான கவிஞர்களின் கவிதை சொல்லும் முறைக்கு நிகராக மேலெழுந்து நிற்கின்றன. பெண்களை உடல் துய்ப்பிற்கான ஒரு பொருளாக ஆண்மைய சிந்தனையின் நோக்கிலிருந்து அலறி உருவாக்கும் கவிதை சொல்லிகள் பிரக்ஞையற்று அணுகுவது ஒன்றையே இங்கு விமர்சனமாக முன்வைக்க விரும்புகிறேன். இது இவருடைய கவிதைகளை பிற்போக்கான நிலைக்கு தள்ளி விடக்கூடியவை. அவைகளை கவனத்திற் கொள்ளும் போது, ஈழத்தின் சமகாலக் கவிஞர்களில் முக்கியமான ஒருவராக மாறிவிட வாய்ப்புள்ளது. தனது கவிதைகள் குறித்து நீண்டதொரு கட்டுரையை எழுதவும், சுயமான விமர்சனங்களை வெளிப்படுத்தவும் வாய்ப்பளித்த அலறிக்கு நன்றிகள்.

றியாஸ் குரானா

மாகடலும், விரிபாலையும்
பெருங்காரும், நெடுவானும்
ஐம்பூதங்களும்
அண்டத்தில் துளி அல்து துகள்

Pages

ISBN 978-955-99400-4-3

cover rashmy

